

ning, at det er ønskeligt, at Lovgivningen skal tage sig af disse Forholds Ordning, og da navnlig i den Retning, som den ærede Forslagsstiller af Resolutionerne ønsker det. Dette er jeg imod, jeg ønsker, at Lovgivningsmagten skal lade dette Forhold hvile. Jeg vil derfor stemme imod Dagsordenen.

S. C. D. Müller: Det er karakteristisk, at man saavel fra den ene som fra den anden Side fra hver af de to Medlemmer, der med meget forskellige Ansuelser sidde paa den anden Side af Salen, har bebrejdet mig, at jeg skulde være gaaet en forkert Vej for et Dieblis, siden ved min Udtalelse. Der kunde dog maasse deri ligge et Fingerpeg paa; at jeg havde truffet det Rette. Jeg har ikke sagt, at der deri, at man ønsker denne Sags Afgjorelse ved Domstolene, men muligt forinden ved Lovgivningsmagten skulde være en uafviselig Opfordring til at lade Initiativet i denne Sag udgaa fra Regjeringen; thi jeg har kun forment, at ligesom det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgtreds (S. A. Hansen) ved det private Initiativ har bragt Sagen frem, saaledes maatte den ogsaa kunne komme frem igjen, om ikke ved Regjeringens, saa ved Privates Initiativ. Paa den anden Side tror jeg, at det efter den Stilling, som den nuværende Regjering har indtaget til disse Punkter, ligger meget nær at antage, at Regjeringen, paa Grund af de Misbrug, der ere skete imod Fæstetvangs Lov, i næste Session vil fremkomme med Forslag til at forebygge dem. Den ærede Forslagsstiller mente, at jeg havde fulgt en aldeles forkert Fremgangsmaade ved at bringe mit Forslag til en Dagsorden frem, forinden han havde imødegaaet Udtalelserne af det ærede Mindretal af Udvalget. Jeg har imidlertid været af den Mening — og jeg har ogsaa hørt, det Samme bekræfte af ældre Medlemmer her i Thinget — at ligesom der allerede var fremkommet eet Forslag til en Dagsorden, og dette var sat under Forhandling, saa maatte

ogsaa et andet Forslag kunne komme frem i den Anledning, paa samme Maade, og at det ikke var nødvendigt, ja, end, ikke heldigt, at man afsluttede Forhandlingerne om den ene Dagsorden, forinden man begyndte Forhandlingerne om den anden, og jeg kan heller ikke se, Andet, end, at dette, at den høitærede Formand, ikke, med Hensyn til dette Punkt gjorde nogen Indvending imod det af mig indbragte Forslag, til en ny Dagsorden, maa vise, at jeg ikke har fulgt nogen forkert Fremgangsmaade. Forøvrigt kan jeg ikke begribe, at det ærede Medlem vil tillægge en Udtalelse af Thinget igjennem denne Dagsorden en saa liden Vægt. Det forekommer mig, at Sagens Realitet vil ikke være, meget forskjelligt stillet, enten Dagsordenen vedtages, eller der vedtages, hvad der her er foreslaaet i Beslutningsform med Hensyn til denne specielle Sag. Et Andet er, om ikke den Form, at man forlader Sagen for at gaa over til Dagsordenen, maa betragtes som en langt heldigere Afgjorelsesmaade end denne saa stærkt angrebne Beslutningsform, og om ikke den specielle Sag derved kommer til at lide et Skaar, naar man saaledes angriber den Form, hvorunder den er bragt frem. Men, som sagt, mit væsentlige Motiv til, at jeg har bragt Forslaget til Dagsordenen ind, er, at jeg med Flere har ønsket, at det maatte komme til Afstemning i den dobbelte Form, da vi ikke med Forkastelse af en Dagsorden ville finde os foranledigede til at stemme imod Beslutningerne, men naar vi ere i det Tilfælde fuldstændigt at kunne stemme for Sagens Realitet, da ville tage fornødent Hensyn til det ved den stillede Dagsorden, hvad vi betragte for det Heldigste og for Sagens Fremmeligste.

Ordføreren: Jeg har ikke sagt, at det ærede Medlems Indbringelse af en Dagsorden nu paa dette Stadium var urigtig, men kun at den var usædvanlig. Man burde lade begge Parter udtale sig først eller ikke lade nogen Part udtale sig; men at lade den ene Part udtale sig og standse den anden, det